

pénzügyi kormány levonná a szükséges konzekvenciákat a fogyasztási adók terheinek leszállítására vonatkozólag.

A költségvetés kiadási oldalán ismét a pénzügyminisztérium vezet: kiadásai 137 millió pengőt tesznek ki, míg utána a vallás-és közoktatásügyi minisztérium 113 millió pengővel, a honvédelmi minisztérium 103 millió pengővel, majd a belügyminisztérium 97 millió pengővel következnek.

A kiadási oldalon természetesen a legnagyobb tételt a személyi járandóságok képezik. Személyi járandóságokra az állami közigazgatás 145.5 millió pengőt költ el és ezzel a tétellel szemben csak az állami nyugdíjak tétele megdöböntő: 67.1 millió pengő. Nyugdíjakra tehát az állam csaknem fele akkora összeget költ el, mint a tényleges szolgáltatásban levő összes tisztviselőire. Es még egy adat a nyugdíjak tételére: azok összege meghaladja a fogyasztási adók egy esztendői összes bevételeit.

Az állami költségvetésből azonban még egyet kell megállapítani: A szanalási program az államháztartás egyensúlyának helyreállításával kerekén 400 millió aranykorona évi bevétellel számolt. Ez az összeg 464 millió pengőnek felel meg, szemben az állami költségvetés 753 millió pengős bevételi tételével. Az esetben tehát, ha a tényleges eredmények nem is haladnák meg a költségvetésben előirányzott összegeket, a költségvetési bevételek a szanalási program bevételeit 62%-kal haladták meg.

Dr. Bodroghy József.

Adótartozás csödben. A németbirodalmi pénzügyi bíróság (Reichsfinanzhof) elvi jelentőségű határozatban (Reichsabgabebestimmung 46. §) foglalt állást az adóköveteléseknek a csödben való érvényesítése kérdésében. (Gr. S. 1/2 6 v. 25. Okt. 1926.) Minthogy a német adókezelési törvény ez irányban nem intézkedik, az adóhitelező állam a német csödrdrts. 3. §-a alá eső közönséges csödhitelező; ennél fogva a követelés, mint egyéb csödbeli követelés, a bíróság által kitűzött időben, alapjára és összegére nézve, a netán igényelt külön kielégítési jog kiemelésével bejelentendő, arra való tekintet nélkül, hogy esedékes-e már, vagy sem?, sőt akkor is, ha első- vagy felsőbbfoku határozat az adó alapjára és mértékére már van, de ez nem jogerős. Eppen ebből következik, hogy ilyen, a csödnnyitás előtt kelt adóhátralék miatt a tömeggondnok ellen fizetési meghagyást kibocsátani nem lehet. Másfelől a bejelentés által nem válik az adókövetelés jogerőssé s ugy a tömeggondnokot, mint a közadóst megilleti a kifogásolási jog. Ha a csödnnyitás előtt első, vagy másodfoku határozat volt, a csödnnyitás a jogorvoslati idők folyását felfüggeszti. A bejelentett adókövetelés jogerősen megállapítottá csak akkor válik, ha a kifogásolási tárgyaláson nem kifogásoltatott, vagy a kifogás elvetetett s ennél fogva a táblás kimutatásba bevezetett. Ha a kifogást a közadós emeli, az a táblás kimutatásba való bevezetésnek s az abból folyó jogkövetelményeknek nem akadály, azonban ez esetben a csödmegszüntetése után ez alapon a közadós ellen végrehajtást vezetni nem lehet. A táblás kimutatásba való bevezetés után a jogerősen megállapított csödtartozások sorsát osztja az adótartozás. Ha felszámolási tárgyaláson a kifogás bármely fél részéről fenn tartatik, az adókezelési eljárás szabályai szerint igénybevett jogorvoslati uton kell jogerős határozatot kieszközölni. Ez a határozat a peruttra utasított csödbeli követelések tárgyában hozott jogerős ítélet hatályával bír.

¹A magyar jogban a Cst. 606. §-a a csödnnyitást megelőző három évre hátralékos adókat, vámokat, fogyasztási illetékeket s közterheket az első osztályú követelések közé sorozza, amennyi-

ben a fedezetül szolgáló javakból ki nem elégítették. Utóbbi az esetleges zálogjogokra céloz, melyre vonatkozólag az 1925. évi 600. P. M. 86. §-a kimondja, hogy a csődnyitás előtt szerzett s az adék fedezetére szolgáló zálogjogok a Csődt. alapján meg nem támadhatók. A csődnyitás után lejáráó adók (és illetékek) tömegtartozások, melyekért a tömeg s ha jövedelem volt s ennek dacára nem elégítették ki, a jövedelem erejéig a tömeggondnok felel. (86. § 4. és 5. bek.)

Nem szabályozza sem a fent idézett német elvi határozat, sem törvényünk azt a kérdést, hogy mi történik a közadós által a csődnyitás előtt kifizetett, még esedékessé nem vált, vagy esedékes, de jogalapjára vitás és befizetett adókkal? Nézetünk szerint a tömeggondnok e tekintetben a megtámadási jogot a Cst. értelmében és alapján gyakorolhatja. Ez álláspontunk alapja az, hogy a 600 P. M. a csődbeli eljárás alapjává az 1881: XVII. t.-c.-et teszi s a 86. § csak a kivételeket szabályozza. Maga a törvény pedig azon az állásponton van, hogy a közadós tartozásának állami jogparancs formájában való megjelenése annak megtámadását ki nem zárja. (31. §.)

H. L.

Ha fényüzési tárgyaknak olyan keresetszerű visszterhes elidegenítése történik, amely nem esik fényüzési forgalmi adó alá, az általános forgalmi adó lerovásának van helye. (Közgazgatási Biróság 4421/1923. P. szám.) Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 10. pontja, amelyre a panaszos hivatkozik, az általános forgalmi adó alól nem a fényüzési forgalmi adó alá eső tárgyak kereskedelmi forgalmát általában, hanem az ily tárgyak eladásából eredő és már fényüzési adó alá vont bevételeket mentesíti. Már pedig azok a bevételek, amelyek után a panaszos az általános forgalmi adót nem róttá le, fényüzési forgalmi adó alá kétségtelenül nem estek, mert a fényüzési adó a jelen esetben nem a panaszos fél által és a panaszos üzleti bevételei után, hanem az 1900/1922. számú pénzügyminiszteri rendelet értelmében a fényüzési cikkek gyártása helyén, a gyár-
vállalat által és annak bevételei után rovatott le.

Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 10. pontja kétségtelenül csupán azt célozza, hogy ugyanazon üzleti bevétel ne terheltessék meg fényüzési forgalmi adóval és egyidejűleg általános forgalmi adóval is, de ez a rendelkezés nyilvánvalóan nem zárja ki azt, hogy már fényüzési forgalmi adó alá vont tárgyak további kereskedelmi forgalma után — mindannyiszor, amikor e tárgyakkal fényüzési forgalmi adó alá nem eső keresetszerű visszterhes elidegenítés történik — az említett törvény-cikk 30. §-a értelmében általános forgalmi adót szedni ne lehessen.

A törvény ellenkező magyarázata oda vezethetne, hogy sok esetben a fényüzési forgalmi adó alá eső tárgyak, amelyek csupán egy ízben vonatnak fényüzési forgalmi adó alá, végeredményben kisebb forgalmi adóterheléssel jutnának el a fogyasztóhoz, mint azok a tárgyak, amelyeknek forgalma ugyancsak általános forgalmi adó alá esik, de ez a forgalmi adó minden egyes átruházás esetében, tehát ismételtelen lerovandó. Ilyen visszás megterhelés nyilvánvalóan nem lehetett a törvényhozás szándéka.

Ezen okok folytán és mert az 1900/1922. sz. pénzügyminiszteri rendelet 22. §-ában említett 13%-os adó kétségtelenül kizárólag fényüzési forgalmi adót jelent, amely a gyárból történt eladást terheli: a panaszosnak fényüzési adóval nem terhelt